

az, hogy korán
 reggeli levegőt,
 babáitokat is
 for nem fog raj-
 mukra nem lesz.
 gy e sétáitokra
 vát: a réczikét
 a rossz költés
 levelkéd örö-
 változtatással,
 leményt köszö-
 am. — Maray
 nez az író azért
 mazott, de egy
 itelt szeretnie.
 volt a neve;
 ristáé Radáko-
 ymarad eredeti
 atja, ki szereti
 nyilvánosság
 ?) A mult szám
 névgyűjtő tréfa
 er Györgyike.
 t csak »megle-
 nél is van kü-
 lnek megörül-
 nost meginduló
 g szolgálni. —
 dás. Viszem is
 fenyvesek hős
 om olvasgatni,
 t teljesen kö-
 mal. — Lász-
 jövő évnegyed-
 az előző üzenet
 A munkáskád
 rült. De annak
 az ideje. Köz-
 énelmi adatot
 áról» nevezett
 ti nyaraltok,
 czban, Görgey
 hadi tanácsko-
 avár ostroma
 ban.

J.

javára ada-
 5 frt., Erzsike
 i 2 frt., Wert-

kegyes ada-
 rgó bácsi.

theneum-épület.
 lapesten.

TESTVÉRI VALLATÁS. (Lásd a 26. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AZ EGYIK nevető fiu erre csak még nagyobbát nevetett s nyugodt bátorsággal mondá:

— Az baj neked, ha nem tűröd, mert én mégis akkor nevetek, amikor neked tetszik.

- Már pedig nem fogsz nevetni.
- Már pedig fogok.
- Majd teszek róla.
- Tessék! Állok elébe!

Elek és Gábor azt hitték, hogy az a rettenetes Győző most mindjárt fölugrik és földhöz teremt vakmerő ellenfelét. Maga a merész nevető is harczra látszott készülni, mert fölállt a székéről s kihívóan mondá:

— Lássuk hát no!

De Győző ülve maradt és egy nagy darab süteményt tömött a szájába, miközben szörnyű fenyegető hangon dörögte:

— No, persze, itt az ebédlőben... mikor a szomszéd szobában van az igazgató ur. Szépen mutatnám be magamat. De el nem viszed szárazon. Megállj csak!

Elek úgy gondolta, hogy ez nagyon bölcs beszéd, csakugyan nem lehet itt mindjárt birokra kelni; meg is sugta ezt Gábornak, aki azonban más véleményben volt s visszasugta:

— Vagy hallgatott volna, vagy ha hetvenkedett, állt volna ki. Én bizony nem bálnám, akármit gondolnak is felőlem, de ha egyszer belekezek, meg is teszem, amit mondok.

Most azonban igazán nem volt rá idő. Mert éppen ekkor belépett az öreg kulcsárnő és látván, hogy a fiuk jóformán elpusztítottak már minden megehető az asztalról, így szólt:

— Most már jöjjenek velem, az igazgató ur akarja látni az új növendékeket.

Az igazgató már öreges, igen komoly, szigoru képű ember volt. Mind-egyik fiuról tudott már előre mindent, amit tudnia kellett s kurtán elbánt velök, kijelölve mindegyiknek, melyik szobában fog lakni, melyik osztályba fog járni, ki lesz a tanítója. Aztán elbocsátotta őket.

Mikor ismét kint voltak a nagy folyosón s az udvar felé tartottak, mind azt hitték, hogy most már Győző mindjárt rendbehozza a számadását azzal a nevető pajtással, kiről időközben Elek és Gábor megtudták, hogy Vili a neve. De Győző, úgy látszik, tökéletesen megfeledezett az egészről. Még csak görbe szemmel sem nézett Vilire.

Kint az udvaron nagy csapatban álltak a régi növendékek, kisebbek, nagyobbak és úgy látszott, mintha az új pajtásokra vártak volna. Sőt már messziről integettek, hogy ezek jöjjenek oda. Mentek is és amint oda értek, látták, hogy a földbe egy kis vörös és egy kis fehér zászló van beszurva. A zászlók mellett álltak a nagyobb fiuk, köztök Miklós, Berti és Jenő is. Ugy látszott, hogy Miklós a főparancsnok. Harsány hangon kiáltá:

— Előre, ujonczok! Most már be kell állani valamelyik zászló alá. Kiki válaszszon, vörös akar-e lenni vagy fehér.

Az ujonczok nem igen értették világosan, mit jelent ez s egyik sem mozdult. Miklós odaszólt Bertinek:

— Hozd elő őket. Mindjárt először azt a szélsőt.

Az a szélső véletlenül éppen Győző volt, aki szabódni kezdett, mikor Berti galléron fogta.

— Mit akartok? Én nem hagyom magamat... én Győző vagyok...

— Az nagyon szép, de most választanod kell, vörös akarsz-e lenni vagy fehér.

— Én nem akarok lenni se vörös, se fehér...

— Az nem lehet. Itt mindenki vagy fehér, vagy vörös.

— Hát te mi vagy?

— Én? Hát természetesen vörös.

— Akkor hát én is vörös vagyok.

— Éljen az új vörös! kiáltott a fiuk egy része és Győző nagyon elégedett volt magával, hogy ilyen ügyesen az erős Berti pártjára állott.

Utána Eleket fogták elő. Ez nem is engedte szóhoz jutni a vezéreket, hanem mindjárt odakiáltá:

— Én fehér leszek.

Berti mérgesen nézett rá, de egy kis csapat fiú meg vigan éljenzett s Jenőhöz vezette őt, Jenő pedig derülten mondá:

— Lám, én nem is korteskedem, mégis kapok hiveket.

Gábor persze szintén fehér lett, mert nem hagyhatta el barátját. És utánok a többi új növendék is talán mind a fehérék táborába pártolt volna, de mikor Vili is ezt tette, Miklós odasugott Bertinek:

— Rá kell riasztani a semmiháziakra!

Meg is tette Berti s mindegyiknek, akit elővezettek, odasugta:

— Vörös légy, mert különben kikapsz!

Igy aztán a megszeppent fiúk a vörösek táborába pártoltak.

Mikor ezzel a fontos sorakozással elkészültek, kiki ment a dolgára, csak Elek és Gábor maradt ott Jenő mellett s Gábor kíváncsian kérdé:

— Most már szeretném tudni, mit jelent voltaképpen ez a vörös meg fehér? Gyanítom, hogy két táborra oszlik a sereg. De hát aztán nagy csatákat szoktak vívni egymással?

— Természetesen. Csakhogy nem olyan csatákat, mint gondolod, felelé Jenő. Nem birkózás, verekedés a cél, hanem hogy melyik táborban vannak jobb tanulók.

— Ez már derék! szólt Elek. Remélem, ami táborunk az erősebb.

— No, magam is azt hiszem, szólt Jenő. A mi fehér könyünkben több a jó munka.

— Hát az a fehér-könyv micsoda?

— Az egy nagy könyv, a mienk fehér, az övék vörös... abba írjuk be örök emlékezetre, ha valaki a köteles iskolai dolgozaton kívül is valami szépet irt. Nekünk van költőnk is, a Pali. Még nem nagyobb nálatoknál, de igen derék, ügyes fiú. No, majd megismerkedtek vele, mert azt hiszem, egy szobába kerültek.

— Jaj, mi most csak azt kívánjuk, hogy mi ketten Elekkel együtt legyünk,

szólt Gábor. Mert mi különösen jó barátok akarunk lenni.

— Azt nagyon jól teszitek, szólt Jenő komolyan. Legyetek mindenkivel jó pajtások, de igaz jó barátja mindenkinek csak egy lehet. Tehát ti egymást választottátok jó barátnak?

— Igen, testestül-lelkestül jó barátok leszünk, szólt Elek.

— Nem is hagyjuk el egymást semmiféle bajban, tevé hozzá Gábor.

S a két jó barát meleg kézzorítással erősíté meg a fogadalmat. Jenő pedig kissé mosolyogva veregette meg a vállukat s így szólt:

— Nagyon jól van. Csak meg is tartásatok, amit fogadtatok. Láttam én már ilyen barátságot akárhányat, de nem mindig tartott ki az esztendő végeig.

— De a mienk ki fog tartani azon-tul is örökre, ugy-e Gábor? szólt Elek egészen nekipirulva.

— Ámen! mondá Jenő és odább sántikált.

A két jó barát aztán együtt töltötte a napot estig, oly bizalmasan, mintha már esztendőök óta ismernék egymást. A barátság sokat tesz lehetővé és ők ketten csakugyan nagyon megszerették egymást, ámbár nemcsak külsejökre nézve, de bensőleg is nagyon különböztek. Gábor öregebb volt és sokkal izmosabb, erősebb, vállalkozóbb is. Otthon több testvére volt s hozzászokott, hogy keményen tusakod-jék velök, ha valamiben ellenkeztek vele. Nem is ijedt meg egykönnyen valamitől s e mellett jó lélekkel hitte magáról, hogy ő derék és becsületes fiu. Otthon a test-

vérei azt mondták ugyan, hogy indulatos és olyankor szinte vak, apja pedig többször magyarázta neki, hogy van egy még sokkal különb bátorság, mint az, mikor valaki nem fél a tüzes lótól, birkózástól; de Gábor meg volt győződve, hogy amikor kell, meglesz neki az a lelki bátorsága is. Elek talán nem hitte ezt magáról oly nagyon bizonyosan, pedig ő benne megvolt az igazi lelki bátorság. Csakhogy nem igen látszott meg rajta mindjárt. Gyöngébb volt, kissé félénk is, eddig mindig otthon nevedett és nem ismert fontosabb dolgot, mint hogy jó szülei meg legyenek vele elégedve. Ha észrevette, hogy valamiben hibázott, maga mondta meg apjának és anyjának; ha pedig tudta, hogy valami jó és helyes, attól semmiféle pajtása semmi módon el nem tántorithatta. Nem vitatkozott, nem hetvenkedett, de szilárdul megmaradt a mellett, amit jónak látott.

Mikor este a csöngettyü vacsorára szólította a fiukat, Elek és Gábor karonfogva léptek be a nagy ebédlő terembe s a hosszú asztalnál egymás mellett foglaltak helyet. Egy-két tanár is ült az asztalnál, ezért aránylag meglehetősen csöndesség volt a teremben, de a fiuk, persze illedelmes hangon, azért vidáman beszélgettek egymás közt. Elek és Gábor is mindjárt szóba eredtek a szomszédjaikkal s ezek közt különösen volt egy nyilt tekintetű, okos képű fiu, ki Elek mellett ült s mihamar megnevezte magát, hogy ő Pali, a fehérek táborának vitéze.

— Oh, már tudom, te vagy a mi költőnk, szólt Elek. Mert én és Gábor barátom is fehérek vagyunk.

— Igen? No ezt már szeretem. Így hát mégis szaporodtunk.

— Hát kevesen vagyunk?

— No, amint vesszük. A vörösök többen vannak, de én azért többre tartom a mi seregünket. Mert a vörösök azzal szereznek maguknak új tagokat, hogy ijesztgetik az új fiukat. Hozzánk csak azok jönnek, a kik nem egykönnyen ijednek meg, az ilyet pedig én többre becülöm az afféle henczegő vörösnél.

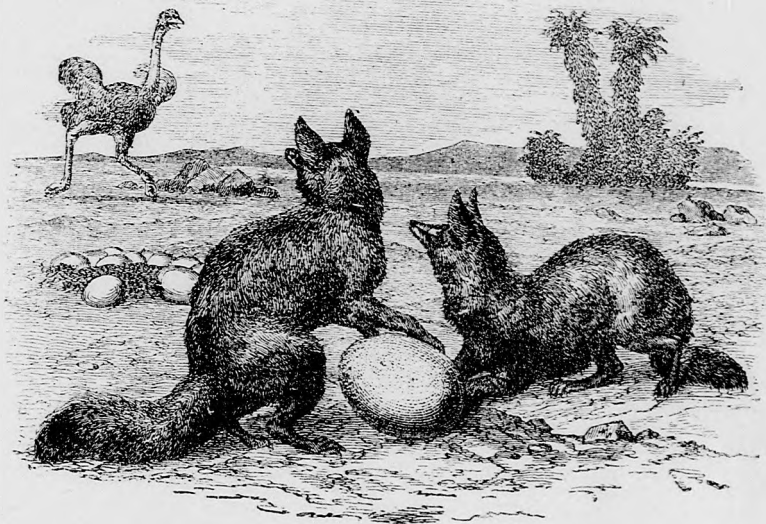
Győző, ki szemben ült, meghalotta ezt.

— Hogy mersz így beszélni rólunk? Én is vörös vagyok és majd megmutatom neked, hogy megijedek-e?

— Már egyszer láttalak, mikor megijedtél, felelé Pali nyugodtan.

— Láttál? Engem? Már azt szeretném tudni, hol és mikor?

— Akkor, mikor Berti galléron fogott és azt mondta, hogy ő vörös, te pedig

A STRUCZ ELLENSÉGE. (Lásd a 31. lapon.)

mindjárt hozzásegődtél ijedtedben, csak hogy ne bántson.

A fiuk, akik közel ültek és hallották, nagyot kacagtak, mert Győző hamarjában nem tudott mit felelni az igazságra. Szerencséjére a nagy kacagás figyelmessé tette az egyik tanárt, ki szigorúan oda szólt:

— Csöndesebben, fiuk! Illedelmesen viselkedjete az asztalnál!

Vacsora után a kulcsárnő megmutatta minden új növendéknek a hálószobáját. Elek és Gábor, a maguk és a Pali nagy öröme, ugyanegy nagy hálóterembe kerültek, ahol velök volt Pali és még vagy egy tucat kisebb fiu, közöttük Vili is, Győző is. Mikor már nyugovóra készültek, Pali jóakaró barátsággal mondá:

— No, jó éjszakát kívánok nektek,

akik most először alusztok itt, de legyetek rá készen, hogy egy kicsit megtánczoltatnak ez éjjel.

— Mit? Micsoda? Mi az?

— Majd meglátjátok. Azok a híres nagy fiúk roppantul szeretik megkinozni a kisebbeket s az első éjjel mindenféle gonosz tréfát elkövetnek velök. Én már tustestem rajta, hát figyelmeztetek.

— Hogyan? szólt Elek. Talán idejönnek éjjel?

— Persze, hogy idejönnek, aztán megcsipkednek, leöntenek vízzel...

— De én azt nem tűröm el, pattant föl Gábor.

— Persze, én is azt mondtam, csak hogy ők sokkal erősebbek és ha valaki ellenök mer szegülni, nagyon megbánja.

— Jó, hát akkor becsukjuk az ajtót, szólt Elek.

— Az nagyon jó volna, csak hogy nincs kulcs egyik ajtóban sem.

— Az nem baj, szólt Gábor elszántan. Azért mégsem szabad őket ide beereszteni.

— De mit tehetünk ellene? kiálták többen.

— Az nagyon egyszerű, felelé Gábor. Csak segítetek nekem. Eltorlaszoltuk az ajtót, eléje állítjuk az ágyakat.

— Az sem használ. Olyan erősek, hogy eltoltják az ajtóval.

— Bizzátok csak rám. Azt az ajtót ugyan ki nem nyitják. Két ágy hosszában, egy meg keresztben, közbe, ha kell, egy széket, éppen elér a tulsó falig. Így aztán tolhatják az ajtóval, soha sem mozdítják meg.

— Pompás! Nagyon jó lesz! Fogjunk hozzá! kiálták mind.

Csak Elek nem találta egészen jónak.

— Nem bánom, tegyük meg, mondá. De nem gondoljátok, hogy holnap aztán boszút fognak állani, amiért kifogtunk rajtok?

— Jaj de gyáva vagy! hetvenkedett Győző. Már most is a holnaptól félsz. Most az a fő, hogy be ne jöhessenek.

— Persze hogy az! Csak rajta! Fogjunk ki a híres nagy legényeken.

Pár pillanat alatt eltologatták az ágyakat a Gábor vezér utasítása szerint és csakugyan oly szorososan eltorlaszolták az ajtót, hogy azt még csak egy kicsikét sem lehetett kinyitni.

— Nagyon jól van! szólt Pali. Most már nyugodtan lefekhetünk, senki sem fog zavarhatni.

— Kiváncsi vagyok rá, csakugyan megpróbálják-e, hogy ránk törjenek, szólt Gábor. Mit mondjunk, ha az ajtónál lesznek?

— Bizzátok rám, én már tudok velök beszélni.

Lefeküdtek, de egyikök sem tudott elaludni, várták, igaz lesz-e a Pali jóslata. Nem igen sokáig kellett várniok, mert amint a házban lassanként minden elcsöndesedett, egyszerre csak halk léptek hallatszottak kint a folyosón s a kilincs nyikorgott. És valaki félhangon szólt odakint:

— Mi ez? Nem nyilik az ajtó... pedig nem szokott csukva lenni.

Bent a fiúk alig birták elfojtani a nevetést. Ráismertek a Berti hangjára.

Aztán újra csikorgott a kilincs, kívülről feszitgették az ajtót, de hiába. Ekkor a Miklós haragos hangja hallatszott:

— A semmirevalók megsejtették... eltorlaszolták az ajtót!

Bertit elfutotta a pulykaméreg s dühösen kopogott az ajtón.

— Szabad! Csak tessék! szólalt meg bent Pali.

— Szabad! kiáltá Berti mérgesen. Hát nyissátok ki!

— Jaj, mi már ágyban fekszünk, náthát kapnánk, ha meztláb járkálnánk.

— Majd meglátjátok, mit kaptok, ha tüstént ki nem nyitjátok az ajtót.

— Itt nincs üres ágy, tehát nagy sajnálatunkra nem fogadhatunk be vendégeket, gonyolódott Pali. Másfelé keresetek kvártélyt. Jó éjszakát!

— Még egyszer mondom, nyissátok ki!

— Én pedig utoljára mondom, menjetez isten hírével aludni, mert ide ugyan be nem jösztek. Jó éjszakát!

(Folytása következik.)

A SZÉP SZABADBAN.

(Képpel a 24. és 25. lapokon.)

VÁROS, város, csunya város,
Utcád poros, ha nem sáros,
A levegőd füstös, füledt...
Szökik is, ki tud, belüled.
Ilyen tüzes, égő nyáron,
Csak ki, csak ki mindenáron!
Ki, ki, ki a szép szabadba:
Életöröm ott fakad ma.

Ott a kék ég, ott a friss lég:
Félhalott is fel-él ismét.
Csacska csermely... vig madárdal...
Arany napfény, elegy árnynyal...

Virág szőnyeg... puha pázsit...
Dalos kedvünk kaczagásit
Balzsamos szél viszi-hozza,
Lombos erdő visszhangozza.

Ki, ki, ki, a szép szabadba! —
Gyere te is lelkem labda.
Oh, terád ott nagy szükség lesz,
Kellesz te az üdüléshez! —
Tisztás, gyepes tér van épen
Kerek erdő közepében:
Ilust, Milust, Ellát, Nettit
Ott találom egytül egyig.

Nem megmondtam?! — No hát labda,
Most már csak fel a magasba!
Hopp, Ilonkám, neked hajtom,
Te meg vissza, — itt a markom.
Most Milusnak, most Ellának,
Minden-egyszer csak egy lánynak:
Akinék a labda szánva —
Csak az kapkodjon utána!

Nesze Netti, kapd el Netti,
A részedet te is vedd ki.
Hó, vigyázz hát, kis ügyetlen:
Földre pottyán, csak úgy nyekken.
De mindegy no, hadd nyekkenjen:
Nem fürdik itt porban, szennyben,
Nem is reped — bárhogy vetem —
Mint ott bent a kövezeten.

Hanem azért mégis, mégis
Nem árt egy kis ügyesség is.
Lám az úrfik mily ügyesek:
Szégyenlik, ha nem — ügyesek.
Hát — ámbár csak »lány« a nevünk —
Azért márcsak mink is legyünk
Mint a »legények«: oly hiúk...
Tudnillik mint — a kis fiúk.

A SZÉP SZABADBAN. (Lásd a 23. lapon.)

A SZÉP SZABADBAN. (Lásd a 23. lapon.)

TESTVÉRI VALLATÁS.

(Képpel a czimlapon.)

Komoly, szigorú képpel ült Évike a birói széken. Voltaképen biz az nagyon keveset hasonlított a székhez, csak éppen hogy szintén ülni lehetett rajta, mert hát a kerítésen ült. De most ez nagyon jó volt neki, mert olyan magasan ült, hogy egészen méltóságosan tekintetett le az előtte álló bünösre, aki különben jóval magasabb lett volna. Így azonban, amint illik, a bünös tekintett föl a vallató bíróra, aki szigorú hangon félézte hozzá a kérdéseit.

— Tehát vége az iskolának, kedves bátyám uram?

— Vége egyelőre, csak hogy nem igen hosszú időre.

— Ugy? Talán nem elég hosszú az a vakáció?

— De nem ám! Már ha én rajtam állana, megforditanám és két hónapig volna lezke, aztán tíz hónapig vakáció.

— Nagyon szép! És ha szabad tudnom, hogyan készülnél el akkor azzal, amivel most tíz hónap alatt nem tudsz elkészülni? Mert hát lássuk csak, drágalátos bátyám uram, hogy végződött ez az esztendő?

— Hm! Hát... biz az jobban is végződhetett volna...

— Ugy-e? Hát arra emlékszünk-e, mit ígértünk karácsonykor apácskának?

— Az a baj, hogy most nagyon jól emlékszem, de egy ideig egészen megfeledeztem róla s éppen azért akarlak kérni, kedves jó Évikém, légy egy kicsit a segítségemre... a te kedvedért apácska sokat megtesz.

— Igazán? Én kérjek kegyelmet a te számodra, mert hanyag és lusta voltál, mikor a dolog ideje volt? Hát nem figyelmeztettelek-e sokszor, végezd előbb a feladványaidat, azután menj a pajtásaidal játszani?

— Persze hogy megtetted... de mikor olyan nehéz a jó tanácsot követni. Hanem, tudod, mégis sokszor hallgattam rád... nem is buktam meg, olyan bizonyítványt hozok, hogy... no... elégséges.

— Oh, csak hogy az nekünk nem elégséges. Apácska azt mondta...

— Tudom, azt mondta, hogy akinek olyan jó dolga van, mint nekem, az legyen hálás a sorsa és szülei iránt és tegye meg komolyan a kötelességét. Szégyenlem is most már nagyon, hogy meg nem tettem, meg is fogadtam magamban komolyan, hogy ezentul másképp lesz, csak most az egyszer sikerüljön még apácskát megengesztelni. Ebben pedig te nagyon segíthetsz.

— Vajjon? És ugyan mivel érdemled azt, hogy közbenjárjak érted?

— Hát... hát... tudod, érdemelni nem érdemlem, de azt tudom, hogy te az én jó kis hugom vagy, aki szeretsz jót tenni még azzal is, aki nem érdemli. És ezennel komolyan ígérem neked, hogy jövőre te is, apácska is meg lesztek velem elégedve. Tudod, amit neked ígértem, azt még mindig megtartottam.

— Jól van, tehát most az egyszer még kegyelmes leszek. Én mondom meg először apácskának, hogy nem vagy kitűnő, csak elégséges és rábeszélem, hogy elégedjék meg vele.

— Tudtam, hogy megteszed. Menjünk s fogadom, ez lesz az utolsó ilyen utam. Mert csakugyan szégyen, hogy csak kegyelemből és másnak a segítségével kaphatom meg a megelégedést, melyet a magam iparkodásaért jogosan kellene várnom. De ha megsegítség, meg is lesz ezután!

Találós mese.

Melyik haját lehet megenni, de nem megfésülni?

A HÓNAPOS KÖNYV.

— Elbeszélés. —

Irta Gerő bácsi.

LJ AZ ölembe Palikám, te meg, Er-
zsi lányom, húzd közelebb a szé-
kedet, hallgassátok meg apuska

meséjét.

Nem úgy kezdem, hogy hol volt, hol
nem volt; mert még azt találnátok hinni,
hogy az én mesém is olyan, mint amilyent
a képeskönyvekben olvastatok.

Pedig az én mesém véges-végig va-
lóság és nem is nagyon régen volt, mikor
igazában megesett.

Szilveszter éjszakáján történt, ami-
kor az emberek örülnek, mert másnap új
esztendőre fognak ébredni; az új eszten-
dőtől pedig mindenki sok jót szokott várni.

Csak a Kádárék Laczi gyereke nem
örült semminek és Laczikának sem örült
senki a kerek világon. Pedig édes anyja
is volt és testvérkéje is, akik szerették és
gondozták és megérdemelték volna, hogy
Laczika örömet szerezzen számukra.

De Laczika nem gondolt szegény
özvegyanyja bajával, s a maga rosszasa-
gával nagyon sokszor szaporította édes any-
jának amugy is sűrű könyeit.

Azok a könyvek, amiket a szülők a
gyermekük rosszasaága miatt sirnak, olya-
nok, hogy bár nem tudnak beszélni, mégis
bevádolják a gyermeket büneiért a jó
Istennél.

Mikor a Laczika apja meghalt, a
fiúnak még jártányi ereje sem volt s a be-
szédhez sem értett. A szegény özvegyasz-
szonynak nem volt pártfogója, csakis a
maga két keze munkája volt a gyámoli-

tója. Czifra szép lakásából ki kellett köl-
töznie, mert a nagy házbért nem bírta,
a sok drága bútort el kellett kótyavetyél-
nie; még a maga finom ruháit is elado-
gatta, hogy annyi pénzre tegyen szert, a
miből a gyermekeit ruházhassa és az
éhességtől megóvhatta.

Varrónő lett; s ha azelőtt tiz szabó-
néval varratta a köntöseit, most maga
járt csekély bérért másához varrogatni.

Eleinte nehezeére esett; de minden
öltésnél az jutott eszébe, hogy ezzel is
egy darabot megszerez ahoz a kenyérhez,
melyet a kicsikéi esznek.

A munka megédesíti az életet s ta-
lán Kádárnét is elhagyta volna a keserü-
ség, ha a Laczi fiacskája nem gondosko-
dott volna róla, hogy az anyja ne feledje
el a sirás mesterségét.

Már akkor is csintalan volt, mikor
még nem járta az iskolát; de amióta diák
lett: minden cselekvése merő rosszasa-
gával volt teljes. Látta, hogy az anyja milyen
kinkeservesen szerzi meg a betevő falatot,
mégis mindig elégedetlenkedett, mégis
mindent keveselt.

Hej, de sokszor marczangolta az
anyja szívét azzal a szavával, hogy »miért
nincs nekem ilyen-olyan ruhám, ilyen-
olyan képes-könyvem, mint a Tóthék Feri-
kéjének. Mért nem eszünk mi is minden-
nap hust, mint Halasiék?«

Az anyja ugyan azt is mondhatta
volna, hogy azért, mert a Tóthék Ferije
és a Halasi Béla jó és szorgalmas tanu-
lók; azt is elmondhatta volna, hogy a
Tóthék és Halasiék jómódban vannak,
ők meg földhöz ragadt szegények; de nem
mondta el, mert a Laczi fia amugy is

tudta ezeket. Csak sirt-ritt, addig-addig könyezett, míg a szeme beledagadt s a varrást abba kellett hagynia. Hanem azért az esti imádságban mindig benne volt, hogy: »áldd meg Istenem az én Laczi gyerekeimet!« Hiába akarta az Istent megcsalni, az ég és föld mindentudó Istene többet hitt a néma könyvek panaszkodásának, mint az áldásért könyörgő imának.

Bezzeg Laczi nem imádkozott sem az anyjáért, sem a hugáért. A szive se készítette reá, de meg az imádságot meg köllött volna tanulnia, Laczika pedig nem tanult semmit: se imádságot, se leczkét, se semmit a világon.

Az a hónapos kis könyvecskéje, amelyet az iskolában osztogattak, mindig azt mutatta, hogy Laczinál nincs rosszabb diák az egész nagy osztályban, s az édes anyja mindig olvasatlanul írta belé a nevét; tudta már, hogy abban a vékony kis könyvecskében is azt üzenik neki, hogy az ő Laczi fia vásott gyerek, s hogy ő a legboldogtalanabb aszony a föld kerekén.

Egyszer este, hogy a munkából hazafelé ment, azon vette magát észre Kádárné, hogy valami boltkirakat előtt áll és a mutogatóra kitett könyveket nézegeti. Szilveszter estéje volt, az ujév napjának megelőzője. Akire Kádárné ránézett, mindenkinek öröm ragyogott az arcán; akinek beszédét hallgatta, mindannyi boldog új évet kívánt egymásnak.

Boldog új évet! Neki senkije sincs, aki boldogságot kívánna neki, csak a két gyermeke. És nincs neki senkije, akinek ő kívánjon szerencsét az új esztendőre: csak a fia meg a lánya.

Hátha venne nekik valamit új esztendőre, hogy az ő arcuk is örömtől ragyogjon? Hátha néhány krajczárt arra szánna, hogy boldogságot vigyen haza a gyermekeinek!

Kádárné belépett az antikvárus (ókönyv kereskedő) boltjába, és addig addig keresgélt, kutatott, míg a legolcsóbb könyvet (valami kopott födelű mesekönyvet) meg nem találta. Szegény ember vízzel főz, mert nem telik zsirra; akinek a krajczárokból kevés jutott, nem költhet forintokat vásárfiára.

Kádárné nagy örömmel sietett hazafelé és vitte magával a könyvet és gyermekeinek a boldogságot. Hanem a Laczi fiu a régi Laczinak maradt Szilveszterestéjén is. Az anyja ajándékát alig hogy megkapta, már is fitymálva dobta félre:

— Hiszen ez nem ajándék, hanem régi rongy!

A huga lehajolt, hogy a könyvet fölvegye, de Laczi oda ugrott s addig-addig taposta-rugta a széllyel hullott lapokat, míg egészen össze nem rongyolódtak.

Kádárné szívet elfutotta a keserűség. Hát ez volt az a boldogság, amit ő haza akart hozni? Bizony nem ilyennek gondolta a szegény asszony. Ugy érezte, mint ha a szive meg akarna szakadni; de a szemébe nem ült egyetlen könyű sem. Talán kiapadtak már a sűrű sirásban. Kétségbeesve nézett rá Laczira, azután imára kulcsolta kezét:

— Istenem, Istenem! Ne verd meg az én rossz fiamat!

A leány ráborult az anyjára és zokogva csókolta az arcát; de Laczit nem hatották meg sem az édes anyja fájdalma,

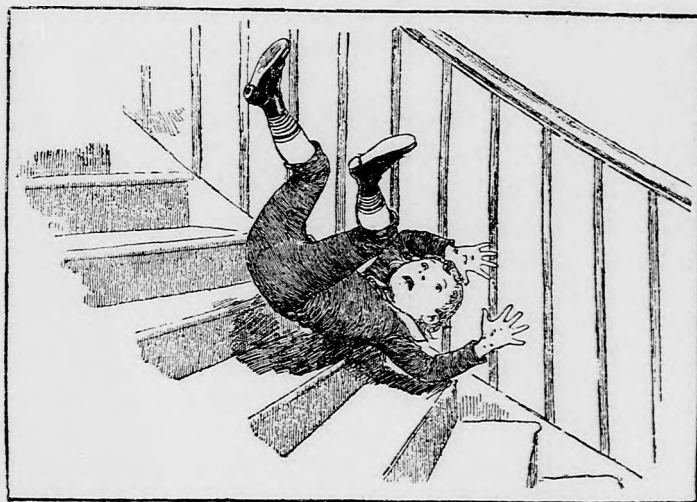
sem a huga könyeie. Durczásan ült az asztalhoz, s még akkor sem szólt, mikor az anya nyugovóra küldte gyermekeit.

* * *

Laczi nyugtalanul feküdt ágyában. Sehogysem tudott elaludni, akárhogy is erőltette a szemeit, hogy zárva maradjanak. A huga sírása nem tudott véget érni, a zokogó csuklása folytonosan zavarta az elalvásában. Már egyszer rája kiáltott, hogy: »ne pityeregj!« De Mariska csak

annál inkább sírt. Mit tehetett egyebet, mint hogy ébren feküdt a vánkosok közt és leste-leste, mikor lesz már vége a pityergésnek?

Mariska lassan-lassan el is hallgott, eltörődött a sírásban, rájött az álmoság, elaludt. Hanem azért Laczi még is ébren maradt, pedig nagyon szeretett volna aludni. A dunyha alá dugta fejét, majd meg egészen feltakaródzott, jobbra is fordult, balra is fordult, folyton ide-oda

VAD LACZI A LÉPCSŐN. (Lásd a 30. lapon.)

hánykolódott. Egyszerre csak megszólaltak a szilveszteri harangok. Mélységes mély hanggal kongtak, olyan méltóságos lassusággal, hogy Laczi alig győzte várásával, mikor össze akarta olvasni: hányat is üt a toronyóra? ... Nyolcz... kilencz... tizenegy... Mikor a tizenkettediket elütötte, egyszerre világosság támadt a kis szobában, az ajtón pedig öreg ember lépett be és egyenesen Laczi ágyának tartott.

Jóságos szép arczáról hosszú fehér szakáll lengett, a haja is olyan volt, mint a szinezüst, de a szemének szigoru volt a nézése.

— Én vagyok a Szilveszter, aki egész esztendőn át bejárom a világot, hogy meglássam, milyen a folyása? Minden évnek utolsó éjszakáján haza térek és beirom a könyveimbe mindazt, amit láttam és hallottam és nagy vándorlá-

somban tapasztaltam. Minden ember számára külön könyvet tartok. Olyanok, mint az iskolai hónapos könyvek, és úgy beírom beléjük, kinek milyen volt a magaviselete, előmenetele és szorgalma, akár a te könyvedbe a tanító úr. Mert az élet olyan, mint az iskola. Én írom a bizonyítványait. Az Uristen pedig elolvassa őket és úgy intézi az emberek sorát, ahogy jót mond vagy rosszat a hónapos-könyvük. — Ismerlek jól, fiu! ismerem a viselkedésedet, sokat is irtam bele a könyvedbe Elviszlek magammal, hogy megmutassam neked a bizonyítványodat.

Laczikának nem nagy volt a mehetnékje, mégis fölkelt az ágyából, hogy az öreg Szilvesztert elkísérje. Valami titkos erő hajtotta rá. Valahogy fel is öltözködött, a cipőjét is felhuzta, s azután kiment az öreggel a hideg utcára.

Odakint csunya idő járt. A szél süvített és szerte vitte a hideget mindenfelé. Bizony behuzta fejét mindenki a bundájába, akinek a rakoncátlan szél arczához csapta a hópelyheket; akinek pedig nem volt bundája, kinosan didereghetett.

Laczika is fázott nagyon, de a vén Szilveszter nem tágitott mellőle. Mentek, mentek rengeteg nagy uton, sok ezer ember között, míg egyszer csak valami nagy ház elé értek. Faragott kőből volt az egész épület, a kapuja fölött pedig márvány cizmer cifrázkodott. Tárva-nyitva volt a bejárója, nagyszakálu öreg ember őrizte. Földig ért a zsinóros bundája, a fején is prémből volt a sapkája, a kezében nagy ezüstgombos botot tartott. Valahányszor a kapu előtt hintó állott meg, a cifra öreg ember hozzá sietett, hogy kinyissa

az ajtaját és kiségitse belőle a virággal borított fehér ruhás asszonyokat. Én édes Istenem, beh csak gyönyörűség is volt itt minden, akár csak a mennyországban, ahol az angyalok ugyan így röpkednek, nevetnek, csevegnek és tél közepén eleven viruló virággal diszítik ruhájukat! Laczika szájátva nézte a sok cifraságot, a nagy bundát és a hintókat, meg az embereket. A házból muzsika hangzott s az ablakból világosság sugárzott ki az utcára. Laczika egészen megfélekedett a vén Szilveszterről, az utjáról, de még magáról is. Ugy elbáméskodott... talán észre sem vette, hogy ő is bement a fényes házba. (Vége következik.)

VAD LACZI A LÉPCSŐN.

(Képpel az 29. lapon.)

VAN AMI régi kedves jó pajtásunknak, Vad Laczinak, sok igen kedves helye és mulatsága. Mindjárt ott a kertben az a nagy fa, melyre olyan pompás fölmászni. A nadrág meg a zubbony sokszor siratja ugyan, mert a famászás végeztével rendesen hatalmas repedések tátonganak mindenfelé a ruhán. De az végre sem a Laczi baja, nem ő varrja össze, az új ruhát sem ő fizeti. Éppen olyan kedves hely a nagy pocséta, melyben oly gyönyörűségesen lehet gázolni. Cipő, harisnya csúful jár ugyan, de azt meg lehet tisztítani, az pedig nem a Laczi gondja.

Mielőtt azonban oda kijutna valamelyik kedvencz mulatóhelyére, talál már a házban is magának való helyet; az pedig a lépcső. Nem is igen érti ő, hogy akad ember, aki nem szereti a lépcsőt.

— Pedig ott lehet csak igazán mulatságosan járni. Mit ér az, ha az ember a sík egyenes uton sétál? Mit lehet ott csinálni? Csak lépegetni lehet mindig egyfomán, unalmasan. A lépcső, az már egé-

szen más! Ott lehet nagyokat ugrani lefelé is, fölfelé is, vagy a karzatán lecsuszni és még sokféle multságos produkciót próbálni.

Éppen most is, hogy a lépcsőhöz ért, megállt Laczi és egy pillanatig meggondolta, milyen módon menjen le. Azt már csak nem teheti, hogy olyan közönséges módon menjen le, mint más emberek. Lemehetne három, négy ugrással, de ezt már sokszor megtette. Leecsuszhata a karfán; de már ebbe is beleunt.

— Hohó! Tudom már! Még ezt nem próbáltam! Háttal lefelé fogok lelépegetni. Az nagyon multságos lesz.

Az a, nagyon multságos, háttal lefelé lépni és nem tudni, jól lép-e az ember. De még ez is sikerült Laczinak két-három lépcsőn és nagyon meg volt magával elégedve. Még jobban akarta.

— Így lassan nem ér semmit. Gyorsan kell lépegetni.

Lépett is gyorsan. De csak egyet. Már a második lépésnél elhibázta s egyensúlyt veszítve egy pillanatig ijedten kapkodott a levegőbe. Csakhogy ott nem volt mibe megfogózni és Laczi rémült sikoltással zuhant lefelé a lépcsőn.

Nagyot koppant a feje, amint a karfába ütődött, még nagyobbat a könyöke, háta, lába, amint hanyatt lebukott és ijedten, ordítva gurult le egészen a lépcső aljáig, ahol aztán félig eszméletlenül terült el.

A nagy zajra elősiettek, fölszedték a földről, bevitték, lefektették. Kérdezni sem kellett, ugyis tudhatták, hogy valami vásott csinyt követett el, csak azt vizsgálták, nem törött-e keze-lába. Az nem tört, de a feje bubjától a lábáig tele volt kék folttal, le volt horzsolva a bőre.

Beletelt két nap is, amíg úgy a hogy magához tért. Most már nem olyan nagy barátja a lépcsőnek. De nem tudom, hogy pár hét múlva ki nem békül-e vele, ha valami újabb csiny jut eszébe.

A STRUCZ ELLENSÉGE.

(Képpel a 21. lapon.)

AFRIKA végtelen homoksivatagjain kedvére száguldozhat hosszú lábával a struczmadár. Teszi is és azt lehetne hinni, hogy boldogan él ott az ő nagy szabadságában.

Nem is volna neki semmi baja, csak ellenségei ne volnának. Holmi hatalmas fenevadaktól nem igen fél, mert azoktól könnyen elmenekül. Legelészés közben mindig óvatos, magasra föl-főlemeli a fejét és széttekint, messziről meglátja a veszedelmes ellenséget és úgy elfut, hogy pár perc múlva már a pora sem látszik. Már a fortélyes emberektől nehezebben menekül, de még ettől a veszedelemtől is sokszor megmenti a hosszú és gyors lába. Van azonban egy hitvány kis ellensége, melytől csak nagyon ritkán tudja megvédeni magát, azaz hogy nem is magát, hanem a tojásait.

Ez a hitvány kis ellenség pedig egy rókafaj, ami ravasz rókánk afrikai atyafia. Szakasztott olyan gonosz kópé, furfangos, alattomos, ügyes és különösen a struczmadárnak nagy ellensége. Vagyis tulajdonképen nagy barátja, mert kiszimatolja, hol vannak a strucz tojásai lerakva a homokba és aztán mindenáron oda igyekszik férközni, mert hát roppantul szereti a strucztojást. Persze, rá is van szorulva, mert ott a sivatagon nem él annyiféle apró állat, mint nálunk, tehát kevés zsákmány jut róka komának. Legkönnyebben hozzájut a strucztojáshoz, tehát ezt pusztítja.

Hanem olyan könnyen nem boldogul, mint a mi rókánk, aki hozzáfért a tyuketreczhez. Mert a strucz hatalmas, erős legény, nem tanácsos vele szembe szállni. A ravasz róka tehát csak úgy messziről leselkedik és megvárja, míg a struczmadarak jó messzire eltávoznak élelmet keresni. Ekkor aztán csuszva-lopózva elősompolyog és kikaparja a tojásokat a

homokból, összetöri s kihabzsolja. Sokszor sikerül ez neki s tömérdek tojást elpusztít, amivel persze kárt tesz, mert így a strucz nem szaporodik. De megcsik az is, hogy rajtaveszt a rabláson, mert a strucz messziről is meglátja, hogy valami gyanus vendég kapargál ott a tojások helyén. Nagy sebességgel elő is rohan, hogy szembe szálljon a gonosz rablóval.

De már ezt a róka nem várja meg. Akárhogy nem akarna is lemondani a lakomáról, amint a strucz közeledését látja, menekülésre gondol. Mert tudja, hogy ha szembeszáll, az vesztére volna. A hatalmas erejű struczmadár nem ijed meg holmi kisebb fenevadtól, erős lábai-
val, izmos csőrével agyon vagdalja.

Nehezen tusakodva, boszusan morgva, de végre mégis inkább a jó lakomáról mond le róka koma, hogysem a bőrét ott hagyja. Mikor már látja, hogy a strucz csakugyan nem tréfál, hanem mindjárt ott terem, akkor a tolvaj róka futásnak ered s azzal biztatja magát, hogy majd máskor jobb szerencséje lesz.

De ebben sokszor csalódik, mert a strucz, ha egyszer észre vette, hogy ilyen veszedelem van közel, nem távozik többé messzire, hanem hiven őrzi tojásait.

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 25-dik számában foglalt rejtvények megfejtését még beküldték: Grósz Miklós és Sándor, Scharff Jenő.

Kis Értesítő.

Sokan vannak az én kis olvasóim közt ügyes leányok, fiuk, akik már zongorázni is tanulnak s egy-egy kis nótát el is játszanak.

E kis zongorázók figyelmét akarom e sorokkal felhívni arra, hogy »Kis Művész« című nem rég ifjúsági zenelap indult meg, éppen az ilyen kezdő s kissé haladottabb játékosok számára. A zongorajáték tanulása sok gyakorlat játszását kívánja; ez szükséges, de nem igen mulatságos. A »Kis Művész« e gyakorlatok mellé kellemes szórakozásul szolgáló kis zene-

darabokat nyújt, még pedig legjobb költőink verseire komponált kellemes kis dalokat, melyek az ifjúság kedélyvilágához vannak mérve s szöveg és dallam kedvesen egészíti ki egymást.

A »Kis Művész« *Déván* jelenik meg s szerkesztője *Hoós János* tanár, ki már eddig is sokat áldozott e hézagpótló ifjúsági vállalatra. A csinos kiállítású zenelapból minden hónap elején egy-egy füzet lát napvilágot, mindig nyolcz-nyolcz dallal. Előfizetési ára egész évre 4 frt; negyedévre 1 frt s az előfizetés *Dévára* a »Kis Művész« szerkesztőségéhez küldendő.

Azt hiszem, az én kis hiveim közül is sok kis művész fogja támogatni a »Kis Művész«-t. És öröme lesz benne.

Jótekonyság.

Rég óta adakoznak már a »Kis Lap« jószívű kis olvasói a *szünidei gyermektelep* javára. Nem egy sápadt, beteges gyermek nyeri már e révén vissza egészségét a szép erdővidéken, hogy a szünidő végével friss kedvvel, erővel foghasson ismét hozzá a komoly tanuláshoz.

E jótekonny cél támogatásának még egy módjára hívom most fel azok figyelmét, a kiknek módjukban van jótettét gyakorolni.

Nemes szívű művész hazánkfia, *Zilzer Antal*, »Zivatar után« című igen szép és értékes festményt ajándékozott a szünidei gyermektelep-egyesületnek, hogy ez kisorsolás útján értékesítse és a befolyt jövedelmet a szegény üdülő gyermekek javára fordítsa. Sorsjegyek a választmányi tagoknál és a »Harmonia« zenemű-kereskedésben kaphatók s ez utóbbi helyen a kép is megtekinthető.

Szerencsejátékra nem szoktam biztatni kis olvasóimat, de ez tulajdonképen nem is szerencsejáték. Aki e festmény kisorsolására szóló jegyet vesz, egyenesen a jótekonny célra adja pénzét, csak hogy egyuttal azt a lehetőséget szerzi meg magának, hogy értékes festményt nyer. Aki nem nyer, az jótekonny célra adakozott.